

Это далеко не все нормы Бюджетного кодекса РФ, устанавливающие межбюджетные отношения между субъектом РФ и муниципальными образованиями.

Таким образом, в федеративном государстве государство фактически наделяет свои территориальные образования полномочия по финансовому взаимодействию с муниципальными образованиями. Такое взаимодействие является более целесообразным, поскольку позволяет учитывать особенности конкретного региона, принимать на региональном уровне программы и нормативно-правовые акты, устанавливающие требования применительно к данному субъекту РФ, а также необходимые стимулирующие меры по развитию местного самоуправления.

Додіна Є.Є.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри адміністративного та фінансового права, кандидат
юридичних наук, доцент*

ОСОБЛИВОСТІ ЗВЕРНЕННЯ ДО СУДУ ПО СПРАВАМ ПРО ЗАТРИМАННЯ ТА ПРИМУСОВЕ ВИДВОРЕННЯ ІНОЗЕМНОГО МІСІОНЕРА ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

В статті 6 КАСУ(Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року N 2747-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, N 35-36, N 37, ст.446) встановлено, що суб'єкти владних повноважень мають право звернутися до адміністративного суду про затримання та примусове видворення іноземного місіонера у випадках, передбачених Конституцією та законами України. Іноземці, особи без громадянства та іноземні юридичні особи користуються в Україні таким самим правом на судовий захист, що і громадяни та юридичні особи України.

Ст. 183-5 «Особливості провадження у справах за адміністративними позовами з приводу видворення іноземців та осіб без громадянства», якою було доповнено КАСУ у відповідності до Закону N 3796-VI від 22.09.2011, визначає що позовні заяви іноземців та осіб без громадянства щодо оскарження рішень про їх примусове повернення в країну походження або третю країну, а також позовні заяви центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, органів охорони державного кордону або Служби безпеки України про примусове видворення іноземців та осіб без громадянства за межі території України подаються до адміністративного суду за місцезнаходженням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, органу охорони державного кордону чи Служби безпеки України або за місцезнаходженням пункту

тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають на території України.

Суд після одержання позовної заяви органами Державної прикордонної служби України з'ясує, чи: 1) подана позовна заява особою, яка має адміністративну процесуальну дієздатність; 2) має представник належні повноваження (якщо позовну заяву подано представником); 3) відповідає позовна заява вимогам, встановленим ст. 106 КАС.

Згідно положень статті 56 КАСУ законним представником органу, підприємства, установи, організації в суді є його керівник чи інша особа, уповноважена законом, положенням, статутом.

Згідно вимог ст. 106 КАСУ у позовній заяві зазначається крім іншого зміст позовних вимог згідно з ч.3 ст. 105 КАС і виклад обставин, якими органи Державної прикордонної служби України обґрунтовують свої вимоги, а в разі подання позову до декількох відповідачів, – зміст позовних вимог щодо кожного з відповідачів; перелік документів та інших матеріалів, що додаються. На підтвердження обставин, якими обґрунтовуються позовні вимоги, органи Державної прикордонної служби України зазначають докази, про які їм відомо і які можуть бути використані судом. У відповідності до ст. 32. Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» («Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства»: Закон України від 22 вересня 2011 року № 3773-VI// Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 19-20, ст.179) однією із підстав видворення є вчинення адміністративного правопорушення після виконання адміністративного стягнення.

У випадку якщо іноземний місіонер порушив законодавство України у вигляді спроби незаконного перетину державного кордону поза пунктами пропуску, то така особа може визнана виною за скоєння правопорушення, яке передбачене ч. 1 ст. 204-1 КУпАП. – (Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР) 1984, додаток до № 51, ст.1122) – незаконне перетинання або спроба незаконного перетинання державного кордону України, а саме: перетинання або спроба перетинання державного кордону України будь-яким способом поза пунктами пропуску через державний кордон України або в пунктах пропуску через державний кордон України без відповідних документів або за документами, що містять недостовірні відомості про особу, чи без дозволу відповідних органів влади – тягнуть за собою накладення штрафу від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб.

В протоколі про адміністративне затримання повинно бути зазначено, що, іноземний місіонер в присутності перекладача ознайомлений з правами за ст. 268 КпАП України. Справа про адміністративне правопорушення розглядається в присутності особи, яка притягається

до адміністративної відповідальності. Статтею 263 КпАП України встановлені строки адміністративного затримання, а саме: адміністративне затримання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може тривати не більш як три години. У виняткових випадках у зв'язку з особливою потребою законами України може бути встановлено інші строки адміністративного затримання. Осіб, які порушили прикордонний режим або режим у пунктах пропуску через державний кордон України, може бути затримано на строк до трьох годин для складення протоколу, а в необхідних випадках для встановлення особи і з'ясування обставин правопорушення – до трьох діб з повідомлення про це письмово прокурора протягом двадцяти чотирьох годин з моменту затримання або на строк до десяти діб з санкції прокурора, якщо правопорушники не мають документів, що посвідчують їх особу.

Тодощак О. В.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри адміністративного та фінансового права, кандидат
юридичних наук, доцент*

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ РЕАЛІЗАЦІЄЮ ПРАВА ГРОМАДЯН НА МИРНІ ЗІБРАННЯ

Право на мирні зібрання є беззаперечним громадянським правом, проте, його реалізація без дотримання умов безпеки створює реальні загрози суспільству. Саме тому удосконалення правове регулювання механізму реалізації громадянами України наданого їм конституційного права на мирні зібрання – важливий крок на шляху до утвердження демократичних і правових стандартів розвитку нашої держави.

Віднесення питання щодо обмеження реалізації права на мирні зібрання до юрисдикції адміністративних судів, поклало на суд забезпечення гарантованого державою права на мирні зібрання. Таким чином, роль суду в регулюванні зазначених відносин сьогодні зростає, а в період активізації руху громадянських та політичних сил вирішення судами справ розглядуваної категорії викликає особливу увагу і резонанс у суспільстві.

Спеціального закону, який регулював би суспільні відносини у сфері мирних зібрань, законодавство України на сьогодні не має. Однією з нагальних проблем, яка повинна бути розв'язана таким законом, є строки сповіщення органів влади про проведення мирного зібрання з метою належного забезпечення безпеки їх проведення. Стаття 39 Конституції України хоча і передбачає завчасне сповіщення органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування про проведення мирного зібрання, однак не встановлює конкретних строків такого сповіщення. Невизначеність